Οι πρώ τοι μετανάστες χωριανοί μας, οι πρώ τοι Αθηνοστρεφείς Βρυσικιώ τες.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΓΟΥΔΟΥΣΑΚΗΣ

Το έτος 1959 ο Παναγιώτης, δευτερότοκος γιος της πολύτεκνης και πάμφτωχης οικογένειας του Χρήστου Καραθανασίου, του επονομαζόμενου Περαιώτη, για να βοηθήσει την οικογένεια του και να μπορέσουν να τραφούν τα ανήλικα αδέρφια του αναγκάστηκε να ξενιτευτεί για να δουλέψει σε μια φάρμα εκτροφής αγελάδων σε κάποιο προάστιο του Πειραιά. Νέος, δυνατός, τίμιος και εργατικός αναγνωρίστηκε από τα αφεντικά του και δούλεψε εκεί για αρκετά χρόνια.

Την επομένη χρονιά, το 1960, ένας άλλος χωριανός μας, ο Θεόφιλος Γουδουσάκης, γιος του γραμματέα της Κοινότητας, του Σωτήρη, αφού τελείωσε τη τετάρτη τάξη του 6ταξίου Γυμνασίου Διδυμοτείχου, σπρωγμένος από το ανήσυχο, ριψοκίνδυνο και τρελό πνεύμα του, παράτησε τη σιγουριά της οικογενειακής θαλπωρής που απολάμβανε και μετά από Ομηρικούς καυγάδες με τον σώφρονα πατέρα του κατάφερε να πάρει την έγκρισή του και να συμμετάσχει σε διαγωνισμό του Πολεμικού Ναυτικού για τη Σχολή Υπαξιωματικών Η/Υ (Ηλεκτρονικών Υποβρυχίων). Έδωσε εξετάσεις στη σχολή και μεταξύ τριακοσίων και πλέον υποψηφίων πέρασε με σειρά επιτυχίας είκοσι πέντε. Τον Σεπτέμβριο του ιδίου έτους βρέθηκε και αυτός στον Πειραιά σαν δόκιμος Υπαξιωματικός Η/Υ του Ναυτικού. Οι δυο ξενιτεμένοι Βρυσικιώτες, μαθαίνοντας τα αναμεταξύ τους καθέκαστα δεν άργησαν να έλθουν σε επαφή και μια Κυριακή του Οκτώβρη συναντήθηκαν στον Πειραιά και εκεί, στον κήπο του Θεμιστοκλέους, έβγαλαν και μια αναμνηστική φωτογραφία.

Ο Θεόφιλος δεν μπόρεσε να αντέξει τη στρατιωτική ναυτική πειθαρχεία και μετά από ένα μήνα φοίτησης, πριν ορκιστεί, εγκατέλειψε τη Σχολή και γύρισε στο χωριό. Με το δίκαιο σας θα αναρωτηθείτε “Καραμπναριώτης και θαλασσινός ολούρ μου; Γίνεται; Δεν γίνεται.

Σήμερα, μετά από 53 και πλέον χρόνια, αποφάσισα να ανασύρω τη φωτογραφία από τη λήθη της ασημαντοσύνης και του χρόνου και να την αναρτήσω σε κοινή θέα μαζί με ένα κειμενάκι.

Τα σχόλια δικά σας.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ